

Sloky trochu smutné lásky

Hana Zagorová

Proč jsi mě tenkrát potkal před biáskem
a proč ti tenkrát zrovna lístek zbyl.
Proč hráli tenkrát film o velké lásce
a ty jsi přitom strašně blízko byl.
Vždyť já, já jsem měla šestnáct,
šestnáct, oči matné.
Tvým prvním dotykem, co dlaň mi začal hřát.
Když Delon líbal dívku na tom plátně,
že jsem to já a ty, mě začalo se zdát.

Proč jsi mi potom napsal z Frýdku - Místku
básničku lásky nocí májových
a proč ten příběh na maličkém lístku
změnil se náhle v scénář filmový.

Mých šestnáct let, sny v obláčkách a troskách,
poznal jsi líp než máma, já a svět.
Ten film byl pro mě vždycky samý Oscar
a ještě dneska znám jej celý nazpaměť.

Já neptala se jak jsi stár,
jen máš mě rád a jsi-li fér.
Byls láska má a kamarád, můj scénarista, režisér.
Byls útěk plný návratů,
můj první dotyk bez šatů, můj smích.
Já měnila jsem na tvé přání účes, vůně, sukni stříh
a slíbila jsem na počkání spoustu věcí bláznivých.
Když chtěl jsi bosé milování,

já tě tenkrát bez váhání políbila v závějích.

Pak už jsi nepsal, přišla jenom páska.
Je na ní píseň, příběh na ní je prý náš.
Dal jsi jí název "Trošku smutná láska"
a má jí zpívat dívka, kterou znáš.
Mám zpívat já a poprvé mě mrzí,
že všechny sály nejsou s oponou.
Vždyť lidi rádi při písničkách slzí,
však zpěvák musí vždycky skončit úklonou.